

Edebiyat Defteri

barane -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
8 Kasım 2019 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İsimsizdim.--

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekle. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Aşk

AŞK BELASI

Enine boyuna doyum olmayan,aklı alaşağı eden ihtirasımın beşiği,kahrettikçe dünyaya yaşamı sevdiren,isyanımı dindiren nefretimi azdıran mısın,nesin? gül mü diken mi pembe bir rüya mı?
Sevgilim;
Benim kırık kırılacağı sesim.Hem sızlatır hem küçültürsün,küçülttükçe büyütürsün,nasılsın?
Çok sevdim,çok inancım elden çıkmak üzere!Akan sularım durdu,yemek canım istemez oldu.
Şafak vakti lütfen zambakların arasına gel,al yeşil esvaplarını giy.Saçlarını tarama ne olur,yüreğe saplanan hançer sayısı artsın.Seni böyle seyretmeyi görev bilen biri var.
Kimseye gönül vermeyeceğine eminim desem de,bedenimde tarifsiz çalkantılar var seni kaybederim diye.
Seni her görüşümde vakit dursun günler,aylar,yıllar son kez kilitlensin.Sen kilitlen ben kilitleneyim mezarımız kilitlensin.
Özlemini benden gönlünü kalbimden,
Beni kendinden ızdırabını içimden
Ne olur eksiltme!
Güzeller gelsin,gitsin konuşup sohbet etmesinler benle.Yeter ki seni yitirmesin göz bebeklerim gidersen yazık değil mi o çöl bebeklere.Onlar için buzlu camlardan bakacağım izlerine,gideceğin yollara,uzun gecelere,aşkın süt beyazı damlacıklarına.
Ey ulu Tanrım!
Bana verdiğin aşkın hüznünü bir gün bir dervişin kirli çıkısında görürsen bil ki hoşum. Bu olasılığı yok etmek için şimdiden sevgili yarin 'us'una mukayyet ol ...

h.ŞAHİNBAZ

DOSTLUK

DOSTLUK

Yiğit harman olur mu yol üstünde

Olursa bir yangın har olur yiğit göğsünde

Saf ve asil bir bağ olur yiğit dostluklar da

Bilge kişinin bir sözü:

“Arkadaşlık iki gövdede birleşen tek ruhtur.”

Ya “Dostluk”:

Toprağın en alt katmanı,

Okyanusun dibinde beyaz ışıklarla çevrili

Sapsarı sıra dağ örtüsü

Mavi gelinliklerin kibar tacı,

Süslü abaların üst düğmesi,

Kalbimin eksilmeyen yegane sevinç yumağı,

Hamurun en etkili mayası

Çocukluğumun keskin gözyaşlarında buruk bir gülümseyiş.

Dünya’da bazen kaybetmelisin ki tek değer’in dostluk olduğu kanısına bakmayı bilesin.

Arkadaşlık yardımlaşma da birincil koşul,birlikte engel aşmanın en güçlü çıkış yönü,uzak yerlerde zıt kutupların iki mıknaş tozu.

Dostluk,bir sevdanın bahar versiyonu,

Turkuaz soluğunun çılgın aşkında korkusuz efsane sığınağı,

Dostluk iki ayrı kaburganın çatışması

Ve de dostluk,

Kainata karşı iki beyin sataşması.

Atıl beynim atıl

Evrene sataşıp

Bir dostun beynine katıl

Haydar ŞAHİNBAŞ

isimsizdim-..

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldıırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmişsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

HOŞ KOKULARIN İĞRENÇLİĞİ

HOŞ KOKULARIN İĞRENÇLİĞİ

'Kendini akıllı zannetmek aptallıktır.' demişti bir filozof. Aslında ortada kendini akıllı gören kimse yok. Fakat biz insanlar birilerini fiziksel portresinin mükemmelliğinden, küçücük bir faaliyetinden ya da olması gereken bir kibarlık zerafetinden dolayı yücelte yücelte kendimiz eksiliyoruz. O'na hayranlığımız bir anda harekete geçiyor. Ve 'ben akıllıyım' fikrine sahip olmasını sağlıyoruz onun. Taktir etmek çok erdemli bir davranış göstergesidir. Lakin eğer ki birini taktir ederken ona hayranlık içinde bu sözleri sarf ediyorsanız kendinizi küçümsüyorsunuz demektir. Aksine bu tabire şayan herhangi bir insanı başarısından dolayı kutluyor ve ona hayranlık duymuyorsanız bu etik açıdan hoş bir tutumdur.

Gördünüz mü? Yüceldiniz ve yücelttiniz.

Bir çoğumuz fiziksel görünümdeki albeniye gereğinden çok önem verdiğimiz gibi, bazılarımız ise düzgün bir yüz, ipek yolu gibi bir burun, mavi bir göz karşısında erime moduna gireriz, gittikçede tükeniriz.

Bilim ve teknoloji sayısız nimetleri soframıza yerleştiriyor, soframız gün be gün zenginleşiyor. Görsel yayında takip ettiğimiz bir filmin, bir oyunun, bir gösterinin baş kahramanı istisnalar dışında hep mükemmel ve yakışıklı bir erkek, güzel ve genç bir kadın karakteri ile karşımıza çıkartılır. Diğer kahramanlar kademe kademe kötüleşir, iğrençleşir. Çünkü onlar çirkindir, ipek yoluna benzemeyen burna mavi olmayan gözlere, dolgun göğüs ve kalçalara sahip değillerdir.

İlginç olan güzel veya yakışıklı kategorilerindekiler her an doğruyu söyler hep haklıdırlar, hataları bile manalıdır, kusurları yok sayılır.

Tanrı, her iki cinste de bu insanları adeta özüyle yoğurmuştur. Fiziği dört dörtlük olmayanların derece derece yalanları, kusurları artar, en şekilsiz olan en değersizdir.

Acaba realite böyle midir? Güzel akıllı, çirkin deli mi?

Yakışıklı tanrının öz, çirkin üvey oğlu mudur?

Haydar ŞAHİNBAŞI

Kuşlar Aşka Gidiyor

Mecrasını kaybetmiş aşk naralarıyla uyanıyorum bir sabah, felsefi kitaplar ters düz sorularla geçiyor göz uçlarımdan, susuz bir yaşamın soygun adlı kahramanlarıyız diyorum kendi kendime, hayat doğruyla yanlışın çekişmesinde bizi zaman zaman bozguna uğratan çetrefil bir manifestodan ibaret sanki, gaflet uykusunda ölümle yüzleşen bir adamın tedirginliğine bile alışıyor olsa gerek insan, halbuki o adamın ta kendisiyiz, her birimiz, ayağı altın kunduralı şahlar parmağında gümüş kıvrımlı nice sultanlar geçip gitti tarihten, krallar vardı burnu kaf dağının zirvelerinde takla atan, aşk bir zamanlar Kerem'in arasında dolaştı Aslı'yı bulmak amacıyla, Mecnun Leyla'nın yörüngesini çizmek için çölleri süpürürdü asırlar öncesinde, toprak kül oldu kül toz olup gitti, aşk harlanıp yandı yeniden yalnız yüreklerde, şizoit intiharlar çekti pimini sis meydan okudu çoban yıldızlarına, bir gecenin siyahına baş kaldırdı güneş ve devirdi karanlığı, meteorlar bıraktı kırmızı güller üstüne, kahverengi bulutlar, eğildi gök kuşağı şekilden şekle girdi, sağanak yardı vadileri ve kahkahasıyla pazarladı güzelliğini yol bekleyenlere.

Şuur altında şehvet tüketenler oldu,saldırgan ve sitemkar öfkelere yenik düştük, bilginin yetmediği duygularla doldu taşı uyularımız, özlemler döküldü pantolon ceplerimizden, özlemler saçlarımızın beyazına inat bekledikçe eskidi, düşler yırtıldı göğsümde, yaşandı elbet yüreği patlatırcasına yalnızlık, yastığa başımı her koyuşumda sevgilinin kara gözlerinde korkunç bir anaför oldu umutlar, artık şairler aşk şiirlerine küsmesin istiyorum, dilin eksilmesin cümlelerimde ve harfler mühürleniyor birden, dalgalar duruluyor denizlerde, tüm limanlar zamana yaslanmış gam yüklü gemileri gözlüyor, kuşlar çekilirken kıyılardan şehrin ışıkları tek tek yanıyor, sağanak yaşamlar kirlenmeye başlıyor vitrinlerde, sizli bir havada caddeler beni kaldırımlara davet ediyor, gri sular ayaklarımın altından kayarak kavuşuyor nehirlerle, kibar bir saltanat konuyor tepeme, kör kuyular bakkal köşelerinde eziliyor çiğniyor yalnızlığımı, zümrüt bir bulut silsilesi evlerin çatılarına iniyor ve zaman son oyununu sahneliyor, akasyalar anlamlı serzenişini finale saklamaya yeminli, gecenin alınganlığı derine inerken kentler ayrılık köprüleri örüyor sokak çocuklarına, bütün aşklar dibe vuruyor ve özlemler ayırık otlarına benzeşiyor.

Hayat kısır döngülerde devinirken mavi bir ırmak sana akıyor gözlerimin içinden, bir tutam heyecan besliyor öksüz dilim, loş ışıklar çember çevirerek yön arıyor yönümü bulmak için, pusulalar yitiriyor avuçlarım, ölüm çığlıklar eşliğinde yaklaşıp da geceme yaralarım ustaca hamlelerle ürkütüyor onu. acemice eldivenlerimi takıyorum ince ellerime, parmaklarım ıssız bir hezeyanın cambazlığıyla nara atıyor aynalarda ve yetim yıldızlar diz çöküyor ay ışığının önünde, herkes her şeye söz vermeye başlarken gerçekler bir bir devriliyor yanlışlar üstüne, yalanlar birikiyor insanlarda, en az doğrular kadar inat doğrular kadar gerçek, beyaz yalanlar okunuyor su başlarında, kıyılarda kesiliyor soluğum, bütün tembihler yol ayrımında alt üst ediyor gözlerimi,kuytu bir yalnızlık sahil kentlerde yakarak meşalesini falezlerden geceye atıyor oltasını, ağaçlar devriliyor, seyir vakti semaya boyun eğiyor güvercinler, kanatlarını aşka sürerken mesafe alıyor son yolculuktan.

SAKSIDA AÇELYA

SARDUNYA SAKSISINDA BİR AÇELYA

Yanı başımızdaki dere yakasında bize,mazlum yüzünü gizleyerek bakan ey açelya utangaçlığında bahar sarhoşluğu!
Fidan boylu gelinlerin başlarında allı duvak görkemli sakıncalı düşleri seçersin sen.
Biricik ümidin engebeli yolunda keskin nane kokusu gözlerinde buğulu bir serzeniş.
Ey açelya,
Sardunya saksısında ılımlı iklimlerin yağmur kokulu çocuğu,
Sen yiğit,sen şahan,sen dağ zirvesi.
Hani vardır ya,
Koyu bulutlar ekinlere saldırdığında gevşek dudaklarla şimşek ateşlerine besmele çeken köylü kadınlar gibisin.Paralar dört bir yanı küçücük yüreğin.Irmak olur,sel olur,tepe diplerinde açan nergis olur gözlerin Rotingotlu sevdalara yenik düşmedi eteklerin.Böyle ahkam kesme gecelere ne olur.Yabancıysın değilsin dolunay yalnızlığında yıllanmış şaraplara meydan okumanın.
Tut ki bir kadına aşık oldun ara sokaklarında İstanbul Beyoğlunun.Ama kadın düşük,son fiçinin tortusunda.Koynunda sakladığı iki göğsü,bir de açelyası olacak belki de elleriniz dokunduğunda birbirine. Sabahçı bir dolmuşun isli lambalarını söndürürken muavin.
Mazin ele vermemeli dayandığın kırk yaşında bedenini.Yarın ne olacak bilinmez.Sen şu anın resmini yapmalısın atide hatıralarından haz almak için.
Dokunaklı sözlere yer verdin geçmişe gömdüğün kadınları her aldatışında.su oldun,kömür oldun,fabrika bacalarında akşam ekmeği oldun.Gördün ki sıcak mevsimlerini unuttun attığın bütün adımlarında.
Yine battı işte güneş,kapkara, kararın bir sokak,elmacık kemikleri çıkık yalnız bir kadın,
Ve sen...

Haydar ŞAHİNBAŞI

isimsizdim.-

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldıırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmişsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülcüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

sevgi ve barış

SEVGİ VE BARIŞ ÜZERİNE

Küçüktüm.Beni destekleyen çocukların her biriyle kan kardeş olurdum.İnsan fıtratında var olan gruplaşma o çağlardan başlar.Oyun çağımızı hepimiz hatırlarız.Nitekim oyun çağını belli çağlar ekseninde sınırlayıp kümelemekte tartışılabilir bir konudur.

Ebelemece,ip atlamaca,beş taş,birdirbir,çelik çomak,çizgi çocuklukta;futbol,basketbol,yüzük kimde gençlikte;masa üzeri kağıt vb. oyunları orta yaşlara tesadüf eden oyunlardır.

Elemanlar arasında gruplaşma vardır.Olmalıdır da.Malubiyet olmazsa galibiyet de olmazdı.

Peki,

Kümeleşme rekabet içinde insanlar arası sevgiyi geliştirip barışı güçlendirir mi acaba!

Öyle görüldüğüne göre çözüm grup üyelerinin daima yerlerini değiştirmekten geçecektir.

Sevgi tarlasının üzerinde kızaran güllerin hatırı için.

Sevdanın damıtılıp içilmesi ve keskin kamışın tadını,kesmeden dudığımızı tatmak için.

Çabalamayın boşuna bu kez barışın düşmanını telaffuz etmeyeceğim.O düşman şu an bana adını andırmadan öteye gidemez.

Sevgiyi dilim dilim kesip eşit bir şekilde dağıtan kalemin etnik gruplarına zikrediyorum.

Hepimiz biriz,güçlüyüz,düşünen varlığımız.

Gel ey karanlık;

Adını andır gücün yeterse bu düşmanına

Üyelerin yerlerini değiştiriyorum.

Sevgim seni tüketmek üzere

İsmin hiçbir dünya lügatında olmayacak

Çünkü tüm insanlığın aklı var.

Haydar ŞAHİNBAŞ

isimsizdim....

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırdıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalıyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdüğü sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülcüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Şizofren Yankılar

Uçsuz bucaksız panik ataklar yaşıyorum adının geçtiği anlarda, Bende masallar besteliyor, anıtlar dikey serseri aşkın. Gidişine tereddütlerim var ölümler satın almak için. Sana her kanışım asırlık sancılara gebe... Seccadeler seriliyor ayaklarına ve dualar sıralanıyor dönüşünü karşılamak için. Varlığımın intikamında yuvarlanan alkışların tınlarına kaptırıyorum kendimi. Tenin tenime mihlanıyor. Ölüme diklenen günlerim soluyor. Aniden yüzüm yüzünden ürperiyor. Bazen haddini aşar özlemin, Terbiyeye davet ederim gözlerini. Manzumlarda kimliğini arar şairler. Kalem tutan ellerim tedirgin olur apansız bir akşamın öfkeli sokaklarında. Sonra merhamet dilenir dilim, dilenci kılığında ve güneşe söylenerek..

Al gülüm beni al, al bir kılıf çıkart acılarımdan, methiyeler dizsen serime, hücrelerime kaleler diksen, üzerinde ateşler yakılan. Mor bahçelerin hedeflerinde boş kadehler dönüyor...Gözlerinden içmek için ay ışığını ne ölebilirim ne de dünyayı verebilirim sana. Martılar deniz aşırı intikal ederlerken gök yüzüne yüzün bedenimde gölgeler çiziyordu. Şizofren yankılarım aynalarda ayağa kalkıyor, Odam dümdüz bir gök gürültüsünün paramparça yalnızlığında dağılıyor dört bir yana. Her şey karmakarışık oluyor bir süre sonra ve toparlayamıyorum dalgalılığımı, Bağışla beni, An be an kaybediyorum sana giden yolları. Çıkmaz sokakların köşeye sıkıştırılmış çocuklarıydı hatıralar. Bir o köşe- ye bir bu köşeye tekmeleniyordum sanki.

İlaç kutularımı arıyorum, ellerim titriyor, bunalıyorum ve kendime kızarken yıldızları öldüremiyorum içimde. Heyecanlanıyorum kendi bedenimde; zeka bulmacalarında aşk sözcüklerini tarıyorum, aklımı kandırıyorum seni sevdikçe.

Kolonya kokan mendiller sallıyorum koridorlarda. Korkularıyla dövüyorum hayatı, yok-luk süreceğim ekmeğime, tuzsuz bibersiz ve sensiz bir yokluk. Dudaklarımı kanatarak sana yazıyorum mısralarımı, Halbuki dizelerim de aldatır, damdan düşer gibi hem de hem de sen gibi aldatır, bıçak gibi yara gibi bir şey dağlar ciğerimi sonra. Kılıf gibi vakitsiz açan dal gibi, sen gibi...

Öğüt verdim gökyüzüne, sen hiçtin daha. Lacivert bir dolunay sallanıyor pencereden kuru gül yaprakları bulutlara ahkam kesiyor, yağmur yağıyor, ocak başında kitap sayfa ları senin için açılıyor. İçimde umutlar buz kesiyor.. Şimdilerde ben, sarı bir çöl karanlığında, beyaz ay ışığının seraba gömülmüş kenar uçlarını, kırmızı kum taneciklerine teslim ederek uykuya dalıyorum. Sonsuz bir uyku- nun, usulca azalan melodisine kaptırıp gidiyorum...

Toprağı kuma teslim ederek, yokluğunda varlığımı ısıtıyorum. Gittikçe terliyor avuç içlerim. Kapatırken gözlerimi sanki ellerin kirpiklerimi çekiyor...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Annemiz Yoksa;

Hayatta annemiz yoksa; bütün kadınlar uzaktır size, ıssız derin bir vadide unutulmuş devasız bir taş gibi görürler sizi, çıkar dışında yaklaşmazlar size, annemiz yoksa demli bir akşam üstü gibi ağırdır gövdeniz, nefesiniz yarı ölüdür, sofraya oturunca tasınızda çorbanız hep yarımındır.

Aynaya her bakışınızda yeni yaralar görürsünüz yüzünüzde, bu nedenle annesi olmayanlar en çok aynalara mesafe koyarlar, annemiz yoksa ikinci kez saçınızı tarayacağınız tarak bulamazsınız, o yüzden annesi olmayanlar günde bir kez tararlar saçlarını.

Annemiz yoksa, her sabah uyanırken kollarınız ve ayaklarınız çarmıha gerilmiş olarak bulursunuz kendinizi, sıcak havalarda bile buz gibi soğur, deli gibi titrersiniz ellerin yanında.

Onca beyazlaşmış saçlarınıza rağmen bir annenin 'yavrum' sözünü somun ekmek gibi yakarsınız yüreğinizde.

Eğer annemiz yoksa hayatta suları hep kesiktir gözlerinizin ve kuru naçarsız bakarsınız etrafa, içtiğiniz su bile yavan lokmalar gibi takılır boğazınıza.

Yalnızlığı sessizlikle ısıtır, dilsizliği ağızınızda besleyip büyütürsünüz, gece sohbetleriniz yıldızsızdır ve gündüzleri güneşin sönük yanı payınıza düşer.

Annemiz yoksa bir tek siz varsınız, eğer annemiz yoksa, siz değil sen'siniz

Annem yoksa annemiz annemdir

Annemiz yoksa annem annemizdir..

....

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Kimse Bilmez...

Bir rast makamında devrildi benim aşklarım da yaşamım da.Henüz başlamıştım akasya ve çınarların altında toprağın nabzını koklamaya.Biçimsiz rüzgarlar yırtıyordu tenimin iyileşmeye yüz tutmuş yaralarını.İnsanlar geçiyordu tali yollardan.Çıkırlarını ağzına kadar beslemişler,yağmur sularından heybeler örmüşlerdi.Bir ben sanırdım uykularının arasında mazeretli ölümler yaşayan ve bir ben sanırdım türkülerin nakaratlarında damla damla göz yaşı biriktiren.. Kimse bilmez sanırdım ellerimin bile benden habersiz mısralar büyüttüğünü.Her defasında ayrılıkların sadece bana kaldığını.Yalnızlık insanı ustaca bitirmiş en temizinden darbeler vurarak olur olmaz yamaçlarıma.En küçük azarlardan bile gözlerin nasıl nemlendiğini kimse bilmez sanırdım.uzun kollarım vardı kendi kendimi sarıyordum yıldızlar geceye inince...

Ölüme düşerdim ve yalnız ben miyim derin yarıklarda hayat ararken kendimden öteye bir adım gidemeyen derdim.Ufuktaki güneş yükseldikçe bana yaklaşır umuduyla avunurdum.Ve kimse bilmez derdim bir yabancının da üşüebileceğini donup dilinin tutulacağını.Uzaklıklar insana acı verirmiş de duyan olmazmış.birileri koparken bu hayattan birileri kaygı etmezmiş gülün dikenini.

Bukleler boynumu sarıyordu karanlığın şiiirlerimi istilasında.Kar açan zerreciklerin suyu kirlletmeden önce nasıl yalvardığını görüyordum.Kuşlar gidiyordu mevsim bitişlerinde ve tepelerin arkası yoktu aslında.Her sabah mızıkalar çalıyordu başkentlerin ifrit edilmiş sokaklarında.Caddeler kaldırımları dövüyor biten sorunlar yenilerini dürtüyordu sinsicce.

Kimse bilmez sanırdım arta kalan hüznlerin izlerinin kaybolmadığını.Yaşam anlaşılmaz bir felsefe sözlüğüydü belki de.Adamlar sarardık öfkemizi ket vurmak için harımıza.Prensler hayal eder prensesler korduk ambarımıza.Ve yitik toz tanelerini saçlarımıza sürerken parmaklarımızı ovardık heyecanın bedenimizi perişan etmesin diye.Kumsaldaki ölü balıkların öyküsü gelirdi kış gecelerinin onulmaz tesellisinde.Vurdumduymaz iklimlere hemen yapışırđık sonu gelmeyen inatlaşmanın hazıyla.

İnsan olmaya özenirken insanlıktan çıktı ömrümüz.Titrete bir alevi sağı sola yalpalarken anlamsız bir tütsü hikayeleri biriktirdik defterimize.Ve kimse bilmez diye düşünürdüm nefes alırken gökyüzünü insafsızca tükettiğimi.Orantısız sevginin nasıl da sevgiyi erittiğini eklemek gerekirmiş kendi toprağından sürülmüş ırkların çökmüş avurdlarına.

Alfabemde şaşırmiş sersemlemiş gövdesini bir tenhada unutmüş harflerin varlığını bir ben bilirim zannediyordum.Oysa harfini çaldıran nice kızlar bilirim, seslerini kısarak konuşan, lal olan konuştuğuşa söz olan nice kayıp kentler...

Aşkın ateşinde fikirsiz notalarını tutuşturup da aşkın üç sestten oluştuğunu unutan nice insan tanırım.

Tınılar eritiyorum kulaklarımda,çağlayan olup köpüren sağanaklar mırıldanıyor cümlelerim.Bir ben sanırdım patlayan bir ışığın gözlerimi kamaştırdığını.Yol kenarlarında bekleyen kelimeler gördüm. Sahibinden habersiz özlemler çakti yüreğim.Ve kimse bilmez derdim sana emanet ettiğim kalbimin bir fiskeyle yerle bir olacağını...

Haydar Şahinbay-06.07.2015—00.15--Yitik Angut Masalları

isimsizdim-

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırdıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Hallaçlar Çarşısı

Şehr-i nükteler diziyorum gözlerine,hallaçlar çarşısı sessiz,sararan bir evham dolu caddeler,derin bir geceye merdiven dayamış kalabalıklar,bir o yana bir bu yana sendeleyeni gün eskisi kızillar soluksuz mevsimleri sallayarak metropolün alaca karanlığına gömen susuşunu bırakıyor duvar diplerine, hengamesinde rengini yitiren kayıp sokakların destursuz ekmek kokularına bağlıyor yaralı umutlarını ve kırmızı karanfillerini usul usul rüzgara verip avuçlarını suda yıkıyor bir adam,bense koyu mavi bulutların solan naralarıyla ıslatıyorum mısralarımın ölü hecelerini. Bir ceset taşırken tenimde hummalı ve derbeder bir umut ağrısı yükleniyor suretime, kimdim ben,kime sorsam kim derlerdi adımın geçtiği anlara, ben kuytu bir deniz mavisiyim,bütün dedikodular benim,aşksız sabahların kaçak intiharları diğer adım,her sütunda sür manşettir gözlerim, aynalar tek sırdaşım,sana öyküler besteliyorum uyku aralarımında, sen ben herkes kilitli bir sandığın birer çıkışıyız, naftalin kokularıyla ağlaşır benim alfabem. Hallaçlar çarşısı perişan,hallaçlar çarşısı seni arar an be an, yelelerini dağ başlarına terk etmiş sardunya yaprakları süslüyor bütün sepetleri, hünerini alaşağı eden sürgün mazgalların demini bekleyen vardiya düdüklüleri çınlatıyor etrafı,hallaçlar çarşısı şaşalı hallaçlar çarşısı kara saçlı bir kız endamı. Bölüyor keskin bir poyraz bıçak gibi deliyor yanaklarımı, acılar yutkunuyor şapkalı bir kadın, redingotunu atıyor omzuna fötrlü bir peder,tüccar kılıklı herifleri çevrelüyor üç beş güzel,nazlarıyla sarhoş ediyor kızlar bütün tefecilerin rüyalarını,alt üst ediyor,tarumar edip çekip gidiyor bütün tafraları. Hallaçlar çarşısı bir kurşun gibi duyarsız, bir yara gibi taze,dertlerin bile satıldığı cazibe merkezi,belirsiz bir dilin son ceddinde arıyorum hayatın tercümanını, hallaçlar çarşısı boş mu boş,bu koca şehir kadar kimsesiz yağmur altında,saçaklardan akan tuzlu su doluyor çirakların ayaklarına,göçmen çocuklar ter pas içinde birbirine dolaştırarak ayaklarını ekmek kazınıyor kahır topluyor bu çarşıda.. Güpegündüz şarap tortuları çalkalanıyor çarşıda, ve şarabın kırmızısı kan gibi güzel sen gibi acı-masız bir o kadar al benisiyle terbiye ediyor bütün rafları.. Fersah fersah her tarafı kol açan etmiş bir ihtirasın höykürüşüne özeniyor gün batımları,aşkın tabanlarını zedeleyerek uykusuz gecelere yürek açıyor yalnızlığım, hallaçlar çarşısında bir şarkı çalıyor ve başım dönüyor,vurdumduymaz beklentilerimi ağzıma kilitleyip yine sana yazıyorum yine sana söylüyorum,bütün sözcüklerimi sahaflara bırakıyorum ve seni tarif edecek kitaplar tarıyorum boğazımın düğümlendiği zamanlarda.hallaçlar çarşısında melodiler benim için dövüyor notaları, çarşı hallaçlara muhtaç ben sana muhtaç...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Sen,ben ve zaman...

Çar,kral,şah,sultan geçti bu dünyadan.Üzeri atemin işlemeli mendiller salladı nice gelinler,şiiirler ağıt yaktı ayrılığın tanımsız kenarlarında, nefesler yele verildi,devirler devrildi hassas yüreklere, mağazalar geçtim,kaldırımlar ezdim çarpık ayaklarımla, kaçınıcı tövbeyi kaçınıcı kez yardım göğsünün ortasından, çarşılar gördüm soluksuz ölümleri bile süpüren,yeni yaşamlara yeni yelkenler açan nice gemiler geçti okyanus yamaçlarından...

Cümleler sıralandı yüzünü gözüme sürmek için,mırsalarda redifler çengel attı kalemime kafiyelere benzeşmek için, gözler kaçınıcı sene kaçınıcı kez kendi yaşında boğuldu,mevsimleri sevmedim bir zaman biri diğerini çiğneyip geçiyordu,acımadan, nezaketini kaybederek salvolar yapıyordu eylüller, her mevsim bir ölünün son nefesiyle nokta koyuyordu kendi sonuna.

Ocak başları ısınırken ocak aylarında gönlümde uçtu uçacak mutluluklar merhem oluyordu bu gövdenin yaslandığı kaburgalarıma.Ve yorgun akşamların kocaman sessizliği kanatıyordu iç cepleri, insanlar görüyordum kaba, korkak, avurtları simasında fazlalık olan, küfürbaz, aşağılık. Çıkar serserisi nice görgüsüzler, güneşi uzaklaştıran tipler, yıprattı belki bizler.

Zaman bir azalıp bir çoğalıyordu gözümün çeperinde,özlemler çabuk arsızlaşıyor çabuk acıtıyordu gönülleri, rıhtımlar yakamoz susuzluğu çekiyordu adeta, varlık içinde yokluğa sofralar kuruyordu yıllar.Aşk sadece eski defterlerin buruşuk sayfalarını süslüyordu..

Kırmızı bir yalnızlığın siyaha kapı aralayan buğulu beklentilerini kollarımın arasında sımsıkı saklarken, destanlar okuyan içimdeki ikinci bir dilin ağızdan dökülemeyen kelimelerindeki hüznü, dilimde pare pare istifleyerek ve sana giden bütün yollarda kaybettiğim yaraları defalarca sarmaya hevesli bir uğursuzluğun zaman zaman isyana kalkıştığını görmenin bedenimdeki nefes kesen tınısında, hissiz bir naraya dönüşmesine alışık olmayan bir tereddütle, tavandaki lambanın isiyile her şeye şahit olan metruk binanın duvarlarına tek tek kertiordum.

Kitap sayfalarını hızlıca karıştırdıkça bulunan sözcükleri oluşturan harflerin adındaki harflere benzemesi dahi duygularımdaki değişimin güzelliğini dudaklarımda hissedip aynalara koştuğumu unutmadım unutamiyordum. O gülüşler hayal de olsa senin eserindi demekle de kendime haksızlık yaptığımı düşünmem.

Saltanat süren haydutlar, fravunlar, çarlar çağı değil bu, bu koskoca okyanusları bile ezip geçen bir aşkın eskimeyen ayak parmaklarının mutluluğa uzanan susuşu olsa gerek.

Gece karalığındaki ihtişamıyla her gün yıldızlara tebessüm hediye ederken, ay ışığı,gök yüzüne hakim olmanın huzuruyla derin bir uykuya dalıyordu. Sen yoktun,biz yoktuk...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Aşk Belası

Nesin sen?

İzdirabına doyum olmayan,sağlığını tehdit eden ihtirasımın beşiği, kahrettikçe dünyaya yaşamı sevdiren,isyani dindiren nefretimi azdıran mısın,nesin?Ejderha mı pembe bir rüya mı?

Sevgilim;

Benim kırk kırlangıç sesim.Hem sızlatır hem küçültürsün,küçülttükçe büyütürsün,nasılsın?

Çok sevdim,çok inancım elden çıkmak üzere!Akan sularım durdu,yemek canım istemez oldu.

Şafak vakti lütfen zambakların arasına gel,al yeşil esvaplarını giy.Saçlarını tarama ne olur,yüreğe saplanan hançer sayısı artsın.Seni böyle seyretmeyi görev bilen biri var.

Kimseye gönül vermeyeceğine eminim desem de bedenimde tarifsiz çalkantılar var seni kaybederim diye.

Seni her görüşümde vakit dursun günler,aylar,yıllar son kez kilitlensin.Sen kilitlen ben kilitleneyim mezarımız kilitlensin.

Özlemini benden gönlünü kalbimden,

Beni kendinden ızdırabını içimden

Ne olur eksiltme!

Güzeller gelsin,gitsin konuşup sohbet etmesinler benle.Yeter ki seni yitirmesin göz bebeklerim gidersen yazık değil mi o çöl bebeklere.Onlar için buzlu camlardan bakacağım izlerine,gideceğin yollara,uzun gecelere,aşkın süt beyazı damlacıklarına.

Ey ulu Tanrım!

Bana verdiğin aşkın hüznünü bir gün azrailin kirli çıkısında görürsen bil ki orada boğulmak üzereyim.Bu olasılığı yok etmek için şimdiden sevgili yarın 'us'una mukayyet ol ...

Haydar ŞAHİNBAŞ

Aşk Elbiseleri

Kusursuz ve tadilatsız olmalı sevda,sevda da gün öğlen batmamalı yerin dibine,ılık bir mevsim geçmeli üzerinden geride kar çiçekleri bırakarak. Bir gün batımının kızılı gibi net olmalı,kırmızıya komşu olmalı.Şifasız bir hastanın son nefesinde aldığı haz gibi ihtişamlı olmalı ve deli kanlı. Gecikmeli olmamalı şehir vapurları gibi banliyö trenleri gibi gürültülü, martılar gibi düştü mü sendelememeli mesela.küskün bulanık bulutları kendine güldürmemeli aşk, dağ kekiği gibi kokmalı iç açıcı ve katkısız

Yıldızlara yağmurlar giydiren bir boykotun özlemini çekiyorum soluk bir bardaktan içilen ilişkinin son damlalarında. Sıcak bir fincan kahve ısıtırken avuçlarımı yüreğim çığırkan bir hüznün kıyılarından tutunuyordu ıslak kirpiklerine Ayarsız aşklara yolculuk bir iftiraydı tüm yalanları cam kenarlarına yaslayan. Başı belalı sevgilinin elleri avuçlarımdan kayarken yavaş yavaş; yüreğim, son hızla giden arabanın pencerelerinden tek tek yıkılan evlerin tersine tek tek yaralar yüklüyordu bagajına.

Mavi,saçlarıma kocaman göz yaşları bağışlıyordu ve ben hala kirli aynalarda bulutların izdüşümünü öpüyordum boynundan.

Histerik duygular göğsümde zikzaklar çizerken, sahihsiz bir dervişin iç ceplerinden uğultulu nağmeler dökülüyordu,sevgilinin peşinden koşan dizeler birbirine girmiş, bütün aşk sözcükleri terk ederken derviş,evren dilsiz bir adama dönüyordu,dalgalar denizlerden dibe vuruyordu.

İskele demirlerine beyaz tülbentler bağıyorum, asma çürüğü mendiller tahta köprülere seriliyor.

Gümüş dolaplarda kopartılmış roman yaprakları ilişiyor gözlerime, şiirler yazılı saman kağıtlar örülmüş sandık diplerine. Düş sefili hayaller kuruyorum kırmızı şemsiyeler altında. Hüzünlü bir yorgunluk mevsim geçişlerini engelliyor gecikmeli trenlerde. Kar tanelerini bulutlardan aforoz eden ellerim titriyor,nefes alışlarım üşümeye aceleci davranıyor.

Patavatsız cümleler isyanın ateşini yakmak için baş kaldırıyor geceye.Bütün sözcükler gövdemde yokluğunu harlamaya yeminli bu saatlerde ve vakit aşk yarasını deşmeye her an müsait. Tim yıldızlar sabaha muhalif bir eylemde buluştu. Uykularım tarifeli seferler düzenliyor gözlerine, gözlerin ölüm döşeği sanki, bedenimi ısıtırken mısralarımı öldüren.

Sıfırın heybeti buz tutuyor yokluğunda. Fısıltı gazeteleri kapılara bırakılıyor geç saatlerde.

Kediler çöp kutularını yokluyor ve elmas bir sessizlik günün tüm tasasını tenimde topluyor ve suskunluk şekilden şekle giriyor.Boğazım düğümleniyor...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Hoş Kokuların Dikeni

'Kendini akıllı zannetmek aptallıktır.' demişti bir filozof. Aslında ortada kendini akıllı gören kimse yok. Fakat biz insanlar birilerini fiziksel portresinin mükemmelliğinden, küçücük bir faaliyetinden ya da olması gereken bir kibarlık zarafetinden dolayı yücelte yücelte kendimiz eksiliyoruz. O'na hayranlığımız bir anda harekete geçiyor. Ve 'ben akıllıyım' fikrine sahip olmasını sağlıyoruz onun. Taktir etmek çok erdemli bir davranış göstergesidir. Lakin eğer ki birini taktir ederken ona hayranlık içinde bu sözleri sarf ediyorsanız kendinizi küçümsüyor demektir. Aksine bu tabire şayan herhangi bir insanı başarısından dolayı kutluyor ve ona hayranlık duymuyorsanız bu etik açıdan hoş bir tutumdur.

Gördünüz mü? Yüceltiniz ve yücelttiniz.

Bir çoğumuz fiziksel görünümdeki albeniye gereğinden çok önem verdiğimiz gibi, bazılarımız ise düzgün bir yüz, ipek yolu gibi bir burun, mavi bir göz karşısında erime moduna gireriz, gittikçe de tükeniriz.

Bilim ve teknoloji sayısız nimetleri soframıza yerleştiriyor, soframız gün be gün zenginleşiyor. Takip ettiğimiz bir filmin, bir oyunun, bir gösterinin baş kahramanı istisnalar dışında hep mükemmel ve yakışıklı diğer karakterler kötüleşir, iğrençleşir. Çünkü onlar çirkindir, ipek yoluna benzemeyen burna mavi olmayan gözlere, dolgun göğüs ve kalçalara sahip değillerdir.

İlginç olan güzel veya yakışıklı kategorilerindekiler her an doğruyu söyler hep haklıdırlar, hataları bile manalıdır, kusurları yok sayılır.

Tanrı, her iki cinste de bu insanları adeta özüyle yağurmuştur. Fiziki dört dörtlük olmayanların derece derece yalanları, kusurları artar, en şekilsiz olan en değersizdir.

Acaba realite böyle midir? Güzel akıllı, çirkin deli mi?

Yakışıklı tanrının öz, çirkin üvey oğlu mudur?

Haydar ŞAHİNBAŞI

Ayrılıklar Kenti

Mavi limanın durgun sularından geçiyor kayıklar, servi ağaçlarını selamlayarak kıyılardan, güneş doğmaya hazırlanıyor küllerini ateşinin küllerini deşerek,katran grisi bulutlar gökyüzüne çaresiz yarıklar bırakıyor. Düşlerim örseleniyor ağır ağır,dirayetli ölümler topluyor kimsesizler,elleri nasırlı ve yırtık paçalarıyla pet şişelerini topluyorlar sakak başlarında.bakışları utancımızı törpülüyor.usul usul sevda türküleri yükseliyor gece kondulardan, isli lambalar puslu pencerelere bağışlıyor görkemini. Ve kömür kokuları sarıyor etrafı,tuğla bacalarda sıcak yuva arıyor leylekler.

Elleri yüzleri güzellik dolu koca koca adamlar dönüyor işten,fırınlardan aldıkları bir somun ekmeği koynunda saklayarak biniyorlar süslü dolmuşlara, sonra hayatın müsait bir yerinde inip yorgun ve bezgin halleriyle salına salına kaldırımları adımlıyorlar evinin adresleriyle buluşmak için.ceketlerinin iç cebindeki yedek anahtarları tespah niyetine çekerek çıkılıyor merdivenler.

Yelkovanlar saat başlarında kovalıyor akrebi,bir aceleyle geçiyor bütün zamanlar,gece hamalları yokluyor caddeleri,bağnaz bir rüzgar kesiyor çehremi,şairler kurşun kalemlerine bağlasalar da umutlarını mısralar bulanık sularda sürüklenmeyi tercih ediyor,sayfalar bomboş yırtık defterlerde anlam kaymasına uğruyor acılar.Ve kahrından alfabeyi yere çalıyor heceler,gece derine iniyor bir bir kapanıyor beyaz sayfalar.

Kara tekerlekli kervanlar diziliyor yollara ve ummalı bir yer değişimi başlıyor yel değirmenlerinin eşliğinde,sevdalı gelinler alabora olmuş gemilerin çürük tahtalarını toplarken yavaş yavaş sessiz notaların fısıltısıyla kınalı elleriyle alkış tutuyorlar.

Kelamım makamını yitirirken geride tepeden inme sorular dolaşiyor ağızımda,kar yağmaya başlıyor şehir hatlarına,üst geçitlerde ıslanıyor bedenim,umutlarım ıslanıyor,özlemim öfkeleniyor demir direklerin paslarında. Sabıkalı yalnızlıklar şehrin duvarlarına asılıyor ve bütün kaldırımlar kıyafet değiştiriyor toprağın nemini çekiyor şatafatlı hava akımları.

Aşk kollarını koyu karanlıklara teslim etmeye başlıyor,cinayet saatleri boğuluyor bir yerlerde, tasmalı sokak köpekleri kemiriyor naylon poşetleri, kentin izbe köşeleri sevgilinin saçların öpüyor ve nehir kokuları yayılıyor çatılara. Şiirler yazılıyor hint usulü ve barok sanatı ihtişamını sergiliyor ressamların tuvallerinde,fırça kağıda darbeler vuruyor boya gözlerime küsüyor, yanaklarıma sıçrayan lacivert pasteller hıncımı söküyor gergin kaygıların zehrini eziyor yüreğimde.

Ve gündüz geceden ayrılıyor,aşk varsa ayrılık da var diyor acemi şairler,yollar ayrılıyor yolum tali yollarda çıkış yolu arıyor...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Az Şekerli Aşk'lar

Eskiden çocuklara ekmek arası azıcık şeker verilirdi, şekerli ekmeği yiyenler ağlamayı keserdi, şekerin az verilmesinin sebebi çocuklar şeker hastalığına yakalanmasınlar diye değil, şekerin az bulunur ve değerli olmasındandı.

Eskiden aşklarda az ve değerliydi, mesela eskiden aşk onu özlemekti, kavuşunca aşk biterdi zaten, şekerli ekmeği yiyen çocuğun susması gibi, şimdilerde birlikte olmaya aşk denmeye başlandı, ve hep birlikte vakit geçirdiklerinde aşkı doya doya yaşadıklarını aşk'a yorar oldu insanlar.

Oysa birlikte olmak aşkı zayıflatan, onu değersizleştiren, hatta kirleten bir süreçtir, o yüzden en gerçek aşklar ayrı yaşanan ya da az birliktelik taşıyan aşklardır, fazla birliktelik aşkı harcar, aşkınızı idareli kullanınız bu aşkın kullanma kılavuzundan alınmıştır diyebileceğim bir sözdür,

Şekerin fazlası şeker hastalığına neden olur, şeker bu hastaların dostu değer düşmanıdır, aşk az olsun,dostunuz kalsın, Aşk Leyla'sına kavuşan değer kavuşamayan Mecnun'un, Şirin'ini alamayan Ferhat'ın, "Güzelliđin on para etmez şu bendeki aşk olmasa' diyen Aşık Veysel'in, Juliet'ini arayan Romeo'nundur...

Aşkın şerbetini kaçırmayın diyorum...
Az şekerli aşk'lara...

Haydar Şahinbay

Aşk Merdiveni

Küheylan küheylan küheylan kızıl dereli heybesi marazım, harabe bahçelerim, parça bölük uykularım. Güneş ala bir küfür sallar, gökyüzü çatlar utancından...Maralım maralım. Ceylan gözlerinde su birikintileri, gelgitler yayla yokuşlar, ağıtlar birbirini kovalar...

Kifayetsiz salıncaklar yığılı yüreğimde. Manidar günlerin handikapına kapılan aşk söylentilerine münhasır ellerinin tılsımını yoğuruyorum şimdi.

Rivayet edilen büyük aşklara inanmak gafletinde değilim yarınlar beni ölüme çalarken. Kristalize olmuş nice sevdalar yaktı muradım. Bekledim sadece bekledim. Bütün yalnızlıkları yalnızlıkta pişirerek hamurumu öfkeme gömerek düşledim. Dillendirdim nerde sözüm varsa ve yüz sürdüm naçarsız geceleri ekleyerek güneşe aya..

Sen bitmeyen bir hüsrandın ben hali hazırda beklemeye odaklanmış bir yangın yeri..Efor sarf ettim kelimelerim demir merdivenlerde ayaklarına kırmızı halılar sermek için bana dikleşirken.

Bilmiyordun senin için siyaha beyaz ekerken sürüncemede kalan bütün halüsinasyonlar deli rolüne soyunuyordu. Girdabında boğulmaktan çıkar sağlayan sevincimde yitirdim seni. Ben yittim yüreğim, yitti ve cesedim kayboldu göz bebeklerinde sen yoktun.

Uzun bir yolculuktan sonra geride bıraktım bütün yaz akşamları,akşamlar sinemde bir yara izi, tarumar edilmiş hislerin arta kalan kırıntıları.Sönük lambaların puslu alevinde kıvılcımlar paslaşırken bedenim hemzemin geçitlerde yaşam avuntularına göz kırpyordu. Belki bir gün dedim,belki yarın, belki kırk ikindi yağmurlarda mutlaka tutacaktım incecik ellerini. Dudaklarından bıraktığın sözcüklerin tılsımında boğulmak istiyordum..

Bazen umutlarımı bir mezarlıkta harcıyorum.Bayram sonraları kifayetini anlamsızlaştıran günlerin çıplak ögle vakitlerine yürüyorum.Zamanın akışı tenimde kimliksiz tedirginlikler gezdiriyor.

Yeşilin tonlarıyla savaşıyor kırmızı yanaklarında alevler.Manidar ve mahur manilere veriyorum adını.Bütün masal başlıkları senden esinlenirken romanlarım senle tüketiyor paragraflarını.Nokta ve virgül anlam konacak yer arıyor gözlerinde. Cümlelerimin kahrını bozuyor gülüşünde nazın.

Ne yana baksam dinginleşiyor rüzgara laf anlatmaktan aciz kalıyor parmaklarım.Hamiline eksik yazılan her harf bende anlam buluyor. Şanına övgüler dizmek ne haddime deyip haddim olmayarak çaput bağıyorum ağaçlara seni her an görmek için..

İkiye bölüyorum güneş üstüne yürüteceğim bütün aşkların kirini, nemini ve öğütülmüş taşların tozunu...Ey yar nereye eğilsen bilirim bütün kozunu ve bozarım oyunu...

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

İsimsizdim...

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldıırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalıyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmişsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Duvarlar Ne Yazar

Künyesini kaybetmiş beyaz kar tanelerini tepeliyor sinsi bir yalnızlık. Ölçsüz bulutlar gökyüzünü yorgan döşek seriyor okyanus yamaçlarına. Ağır ağır göz bebeklerim küçülüyor.Serin sabahlar sarı sıcak günlere hazırlanıyor. Gümüş bir ıssızlık mevsimi avare bırakıyor yüreğimi ve yüreğim talan oluyor.Ellerim nasırlarda oyunlar açıyor.Yelkensisiz gemilerin dümeni buz kütlelerine çevrilmiş,dalga denize küsmüş. Gri öksüzlük çarpıyor köprü altlarına.

Kahin kehanetlerin üşümesinde sığınma evi benim her halim. İlelebet bir ihanetinin satır araları geceyi karaya boğarak, darmadağın ediyor zülfünü. Zehirli meczuplar çevreliyor her yanıımı. Dumanı başından çıkan beddualar aşkta ateş arıyor, endamın onurumu alaşağı ederek deviriyor benliğimi.

Kızıl kadınlar sokak aralarını pazarlıyor alçak kaldırımların aşağılık taşlarına. Gizli güçlerini üzerimde deniyor göz diplerin. Keskin gülüşlerin fena acımasız yine. Yaralarırma tuz ekıyor saç örgülerin..

Hangi semte gitsem adımların adımlarıma karışıyor. Ayak izlerin derin bir sessizliği hazmetmek için an be an bekliyor buluşma yerlerimizde. Sersem bir halsizlik çöküyor olur olmaz susuşlarda. Başım dönüyor, insanlar görüyorum çeşit çeşit içlerinden biri sen biri ben...

Canlı rüyalar gündüzlerimi yoruyor, Irmak kenarlarına yosunlar süs bırakıyor, Yeşil bırakıyor sözlerin ekinlere. Yağmur çiseliyor,kapı pencereler çarpıyor.Kırmızı fularım boynumu ısıtırken içim sızlıyor. Eksik bir yanım var benim senden ondan hepimizden uzak...

Sınırsız mutluluk olur mu acaba ya da olursa sensiz olur mu! Bilmediğim yollarda yeni adresler keşfetmek gerekir.

Adrese teslim mutluluk istiyorum.Sahiplenen, yarınlara yön veren, ismimi yere çalıp zulama şarkılar koyan.

Sana yazılan tüm mektupların hitap cümlesiyim ben. Ünlü harflerini unuttuğum kelimelerin kalan nizamında arıyorum kendimi. Noktanın fütursuzca konuştuğu yerler benim mekanım. Ararsan bulursun beni, bulursun mavide,ateşin közünde, suyun intiharında bulursun elbet..

Sararan bir kelebeğin beneklerinde zikzaklar çiziyorum, bütün çizgiler bedenimde gölgeler arar, adap erkan sorulmaz bana. Bir meteor düşer sonra,savrulur bir fiskeyle bütün döngüler. Yanım yöremde aşiret koruması olur gidişin.

Ölüm engel değildi sen varken, renkler şafakta bozdu kafayı şimdi.

Balkona konan bir güvercinin dökülen tüylerini yastık başı yapıyorum yokluğuna. Saçlarının inceliği eklenince nezaketine ben de incelirim görünmez bir sır gibi ve sır gibi sevinirim hislerini hislerime gömünce...

//Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları//

Kentli Adam

Kentin sisli sokaklarında uzanan yalnızlıkları yüreğime gömerek, hırdavat atölyelerin tahta pencerelerinden odalara sızan gün ışığının titrek gölgelerinde izi aranan bir adam oluyordum. Gün bitiyor, sarı kızıl yapraklar derin bir uykuya hazırlanıyordu. Bin türlü anlamlar eklediğim dünyanın körüklü yaralarında, ürkek bir güvercin sessizliğiyle sağır bir gecenin dökülen tarafları siyahın derinliklerine usul usul inerken hecesiz sözcükleri dilimin beyaz sayfalarında hüznü aşk cümlelerine dönüştürerek esmer tenimden hesapsız ve külfetli kalabalıkları söküp atan bir adamın masalıydı bu.

Kaldırım taşlarından cadde başlarına seriliyordu duvarlar, yağmur yağıyor ve koyu lacivert bulutlar şehrin yamaçlarına kibirli bir üstünlük taşıyordu bakır bulurlar, metruk binaların çatı katlarında hayat sürüyorken kimsesiz kadınlar, ummalı bir sığıntı arıyordu devlet binalarının soğuk tel örgülerinde.

Uzak denizler keskin kara yeller estirirken kentin girişlerine, bütün duvar yazılarında sessiz harfler üşümeye başlıyor ve birer birer kelimelerini terk ediyordu. böylece bütün alfabem suların sessizliğinde boğulmaya başlıyordu.

Kasketini beş parmağıyla defalarca başının etrafında döndüren bir adam kendi fil dişi kulesinde saatlerce evinin tavanına boş gözlerle bakıyor, sanki pusulasıyla bulacağı bir noktanın tüm umutlarını gerçekleştireceği ümidiyle derin derin soluk alıp veriyordu.

Ah bulsa o noktayı neler neler anlatacaktı, dertleşecekti, demediklerini, diyemediklerini ona söyleyecekti., bağıra bağıra içini dökenecekti. Dudaklarını ısıyor, dişlerini birbirine değdiriyor, bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Dakikalarını saniyelerine kaptırmış bir saatin son faslında puslu bir sağanak çöp konteynerlarını teslim alırken geceyi soysuz bir yalnızlığa yastık yorgan yapan his yoksunu bu adam okkalı bir bekleyişin son nefesini, istasyon bitişiğinden sahile vuran esaretine, kimliksiz lambaların izdüşümüne haykırarak kara kaplı saman kağıtlarına fütursuzca şiirler besteliyordu ki ben mahalleyi hızlı adımlarla eskitirken gölgemin suda yankısını ateşin yokluğunda yakmayı sınıyor, incecik parmaklarımdan tütün kokusunu yudumlarken bile sigara içmeyi özliyordum..

Haydar Şahinbay-Yitik Angut Masalları

Martı ığlıklarında g

Deniz kıyılarında kumdan sığıntı umutlar olup sessiz akıntılara kaptırıyorum özlemini, parmak stlerim üşüyor birden, yeminini unutmuş bir dilin yutkunması benim her halim.Ben dağınık bir odanın toparlanamayan rtlerinde saklıyorum korkularımı.

Heyecanını telaşına peşkeş çekmiş bir intiharın en kolay lokması dağıtılırken kapı önlerinde neden yellerim yaralarımı iyileştirmeye meyil vermez bilmiyorum.

Ateş harlanmış bir gecenin ihtişamını yıldız kuşlarına vermeye hazırlanıyor, her yağmur tanesi alevi körüklemeye yetiyor.

Ağzımda dilim devrik bir cümlenin kszlęn çekiyor metruk evlerin kr bacalarında, ay çemberini bir zemberek, bir boyunduruk, bir kölenin ayaklarını hizaya sokan zincir gibi gvdeme sarıyordu..

Haydar Şahinbay

İsimsizdim..

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırdıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznünlü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekledin. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülcüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

İsimsizdim.

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim.

Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekle. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Bisiklet Sepetim

Eylül akşamlarında kaybettim gülüşlerimi, sonbahara erken geliyorum, düşlerin mavi kıyılarında parçalandı rıhtımların ve uğursuz gelgitler aldı götürdü umutlarımı.

Ben yoklukta yitirdim varlığımı, yalnızlığın dip sularında boğuldu aşklarım da ayrılıklarım da. Bütün mevsimler eylem hazırlığında bana, üstüm başım dert, üstüm başım özlem. Katmerli vedalar tutuşturdu geceyi. Avuç avuç zezem suları içtim kahırlardan. Tesadüf aşkların bin türlü dil sürçmesi oldu sözlerimde, oylum oylum yaralarım var sakladığım. Notalarım bir türlü sol anahtarları koymadı, koyamadı hasretine.

Yollar biriktirdim zulamda, yolculuklar besledim sana uzanan, bisiklet sepetimde kıl çadırlar taşıdım, karanlık ırmaklar geçtim sendeleyerek, demir tekerler kaldı geride, kara gözlerini hedef seçtim, stabilize yollarda köprüler kurdum kirpiklerinden ve eşsiz yaralar yetiştirdim senin için.

Asmalı çatılarda intiharlar kanattı koşuşlar, uykular yoldum gecelerden, uykularımda gördüm seni yine de uyuyamadım, yine de gök kuşağı yapamadım seni düşlerime.

Yüz yıllık mısır tabletleri kovaladı tarihi, kırmızı baskılar sinsi tuzaklar kurdu aramıza, siyanürlü bir kaos başladı metropollerde yine dönmedin, İstanbul yıkıldı üzerime yine de gelmedin.

Arabalar yükler taşıyor gri yollardan, hayaller taşıyor gemiler, ve yalnızlık taşıyor ölümler, el fenerleriyle benliklerini arıyor sokak çocukları, ışıltılı gözler arıyor küçücük elleri, iki düğmeli gömlekleri üşütüyor küçücük bedenleri ve yavan ekmekleriyle çoban yıldızlarını seyre dalarak uyuyorlar, aşık oluyorlar naylon bezler üzerinde, yastık yorgan yaptıkları gecelerden umut çalıyorlar uykularında, bisikletlere biniyorlar, hayallerindeki aşkları sepetlere koyuyorlar rüyalarında.

Ve bütün yalnızlar gibi titreyerek uyanıyorlar ve gök kuşağının yedinci rengi gibi gerçeğe çatışıyorlar, kara bulutlara bisikletlerini ve aşklarını çaldırıyorlar...

Gelirse Gece de Güler

Bütün düşlerimi kırıp bir desen yaptım yastığıma,kimse sormaz gecenin bu ayazında lacivert umutların pare pare yola gelişini.Bir türlü solmayan acemi yolculuklarda koltuk kenarından yıldızları okşayan bakışların gürültüsünde geçmişİ sezmem vardı yüzlerimde..

Sevmenin gafletinde yoğrulan alnı açık öpücüklerin harında tutuşarak adımlarını stabilize yollara döke saça koşuyorum. Sevdiğime belki de sevmek istediğimin kaçışına yürüyordum.

Akşam üstleri koyu kırmızı, sabahları maviydi de akşam sonrası bir hengame kaplardı duvarlarımdaki nemi sıyıran yıldızları. Bir ayağı sendeleyeyen sandalyemin gölgesi çarpıyordu perdelerime. Nefis terbiyecisi sevdasını denizlere çizdim.

Şimdi söz yitiren kaşlarının, rehin tutan gözlerinin rastlantısındaım hala.Sonra kapıları tırmalayan bir çığlık gömüyor yeryüzüne beni seni ve bir de ikimizi. Dilimde bir öfke patlaması, sözcüklerim zarafet payitahtında hünerli ve alyans kıskandıran hüznün yoldaşları.

Şeker bayramlarında sofraya başı özlemlerim. Mesailerim aşk, işim aşka ağıt dokumak, mekanım sokak uçları ve düşlerim hep göz yaşı. Rehberim dilek fenerlerinden meşale ören ümitlerimin çırpınışı.

Kuru yük gemilerini sararım uzaklığın gayri meşru kavuşmalarına. Kehribar tespihler dizer, sövgüler koyarım geceme. Birden antika eşyalarını karıştırıp hatıra defterlerimi alırım baş uçlarıma. Karanlığı üfler aydınlığı yakarım resminde. Bir yalnızlık yıkıldı üzerime, hayat yıkıldı, ateş isyanı teşvik etti, toprak kül oldu yalnızlık bana yar oldu.Bir pencereden süzülen yağmurun yüzüzlüğü kararsız kılarken her yanımı kalemim bir serseri narasıyla fütursuzca mısralar dizmeye kalkışıyor sana.

Haydar ŞAHİNBAŞI

//Geride Kalan//

Yağmurlu bir akşamın paydosuna sığınan bir aşkı payıma düşen.Mevsimler cemreye küskün,kuşlar kanatlarına yorgun ve dalga kıyıya vurgun.Yalnızlık yokluyor beni.Üşüyorum belli.Bir yudum su gibisin bir yaranın ağzında. Cümlelerim öznesini unutuyor,nesnesiz yüklemeler kesiyor dilimi.Kelimelerim diline yabancı. Bilmezler yaprak ağaçta kraldır yere düşmedikçe.

Posta trenleri düdükle çalıyor olur olmaz anlarda,hüzün taşıyorlar uzaklara.Aşkı mevsimlere bölüyor kendini bilmez bir sis,iklimler birbirine karışıyor sonra, ve vagonlar güneşi içiyor küçük pencerelerden,puslu bir gecenin sabahı bu,yorgun bir o kadar umut yüklü bagajında.

Bir dizi ışıklar gelip geçiyor gözlerimin önünden ve anlam veremediğim kısa filmlerin bitişini izliyorum sıfatsız bir inkarın alfabetinde.Amadeyim gözlerine.

Sığircık kuşları konuyor duvarlarıma,sen olmadan sevdiremiyor hiçbir şey kendini.Ne çöle ruh veren su ne kızıl gün batımında ufuk çizgisi kaldı geriye.

Ütopik bir demir kafesin içinde bağlı sanki kollarım ve terliyor avuçlarım.Saç tellerimden ayak parmaklarıma inen bir intiharın eşliğinde tutuyorum hayatı da aşkı da. Potasyum nitrat biriktiriyor ciğerlerim ha patladı ha patlayacak.

Haydar Şahinbay
22.09.2015

//aşk mı dedin//

aşkı doldurup her akşam kalemine,
tutam tutam beste yaptım gözlerine,
mısra mısra hüznü yükleyip şiirine
Gecelerden baktım şirin dillerine

Göğün turuncu mehtabını zapt etmiş yarım bir ay gecenin zifirini denizin mavisine saçarken, avuç içlerinde hasretinin bahtını yoklayan iki parmağım, baştan aşağı külfetli bir yalnızlığın sırrını, usul usul aynalardan ürperircesine ve göz gülüşlerinin kirini ateşin külünde eğirip, umudun tavanında küflü duvarlara emanet ediyordu...

mavi denizlerin uzak dalgalarından eserek, şehrin eteklerinden beslenen gecenin dibine eğilmiş bir yalnızlığın kapısını çalan düsturuydu gönlünü üç beş cümleyle taçlandırın...

Ve sahte bir yakamozun yalın izdüşümünde boğuldu gölgeler, suları yerden yere çalıp sürükleyen ayın ışığına benzeşen her yakınma bir umut biriktirdi tahta çatıların ara sokaklarından ana caddelere serilen kaldırımlara.

Günün külfetinden baş aşağı dökülen lambalar sorgusuz aydınlığını tüm ustalığıyla ilerleyen saatlerde iki katlı evlerin camlarına yapıştırıyordu.

Ve ben sen diyordum en arkadaki evin en arka odasında sobalı bir hanenin kül tablasında pişen tütünü fütursuzca ciğerlerime çekerken ve sen diyordum, fırlayıp baktığımda kırık aynaya evet ben diyordum, şizofren bir yalnızlığın şizofren aşklarına bin selam diyordum..

//h.şahinbay//

//İsimsizdim...//

Uçurum kenarında yarım bir düştüm ha bire seviyordum...H.Şahinbay

Ay gökle yer arasında sızlanan mavimsi ayarsız bir pencereye yönelirken bütün yollar, bütün ırmaklar sana akıyordu. Bedenimde tuzsuz , anlık bir sancı harmanlarken duygularımı el ayak dengesizce saldırıyordu semaya. Sen tarih öncesi hengameyi modern zamanlara davet ederken, titreyen gözlerimde korkuyu aramak çok ahmaksızca yapılan davranış biçiminin tam adıydı.

İsimsizdim...

Cennette kaybolmuş her türlü güzelliklerden demlenmiş yürek sızısını sağanak yağmurlarda yitirmiş, sorunlu bir coğrafyanın ılık ılık kanayan yarasında kabuk bağlamıştı tenim. Yağmalanmış bir kalenin diplerinde açan kar çiçeğinin kokusunu ağaç köklerine salan sarmalın halkaları tek tek kopuyordu adeta...

İsimsizdim...

Lodos çarpıyor kahrına, kum dökülüyor mazinin eteklerine. Anılar gevezeliğe hazırlanıyor. Gelip geçen bütün merdivenler aşka dokuyor ilmiklerini. Gece hesap soruyor harikulade güneşin doğuşuna. Toprak parçalarken aydınlığı, ansızın umutlarının çıkmaz köklerini zaman söküyor...Ellerim.. ellerim kıyıya vuran istakozların cildinde sergiliyor hünerlerini.

İsimsizdim...

Kalemim kapkara bulutlara gök kuşağı çiziyor, birden mutlu bir tebessümle sen aynalarda boy gösteriyordun.Yeşil ve kırmızı kelimeler boğazımda yalpalyor,Dört mevsim esen endamında kayboluyorum sanki.Kum taneleri yüzünde hüznü şekiller resmediyor.Günlerden yine senden sonra bir gün..Rıhtımda kuşlar, havada meşrep bir gürültü,Rus bandıralı bir geminin düdük sesi yırtıyor karanlığı.İçim titriyor ve sen aklımda hep ayaktasın heyecanlı,bir an önce gidecekmışsin gibi tedirgin..

İsimsizdim...

Ben yıldızlara gel dedim sen güneşi bekle. Aşkın huzursuz yanı vardı güneşin ısıtırken yakmasını hatırlatan. Marifet su almadan gülücüklerimizin karaya yaklaşabilmesiydi. Yamalı bohçalarımızdaki gül kokularını serpmek en iştahlı cümlelere bize göre değildi.

İsimsizdim...

Bütün kelimeleri biliyorum, sende sözcüklerim atışıyor, hecelerim boğuluyor. Gizli gülüşlerini Seziyorum ve birden bire tepeden tırnağa sarsılıyorum. Zamanım yok gözlerinde tükenmeye. Yağmalanırken gözlerim suskundu dilim. Bıraktın öylece tarifsiz kaldım.İsmimi unuttum

..artık isimsizdim...

Kelebek Bostanı

Uzun bir yolculuktan sonra beyaz kar örtüsünü giymeye hazırlanan tepe yamaçlarında rüzgarın fısıltısına dokunmak, sesi boğan suskunluğu işitmenin hengamesini mavi suların deniz diplerine peşkeş çekmesinden dolayı bu kadar hüzne aşınaydı.

Mavinin yedinci tonunu kızıla meyletmiş gönlünün külü üfleyen nefesini yudumluyor gecenin zifiri, açlığın huzurunu keşfetmiş modern bir dervişin türküsü süslerken sokakları demir pencerelerden hayata bakan bir serencam ürküntüsü benim iç çekişlerime

Sana bana herkese kanat çırpın güvercinlerden bile medet uman bir akşamın sığıntı sessizliği ceplerimden başlayarak eziyordu yalnızlığı. Gözlerinden başlayan hüznün bendeki bereketi silip süpürüyordu gün batımlarına inat gecenin karasına serperek tüm hünerini..

Bir dirhem gül kurusu yaprağı topladı eteğinde mevsimler, uçup gitti eylüle kuşlar, siyahından söküp atan gecede göğün özgürlüğü vardı yollara düşenlerde..

Uğultulu bir sonsuzluğun hiçliği sarıyordu buz tutmuş göz bebeklerini, sabahlara mesafeli bir yalnızlığın metanetini sağarken şehrin taş duvarları aldatılmış bir aşkın artıklarını neden taşımak zorundaydı insanlar...

Beyaz buğday tarlalarından sarımsı ovalara uzanan cılız otların sesinde kayboluyordu bostanını yitirmiş kelebekler, her biri koca bir evrendi vadileri bin parçaya bölen dağlara gövdesini teslim ederken..

İncecik kelebek tınıları ırmakları sustururken kırmızı bir ateşin mavi kanatlarını iklimin son yağmurlarına takıyordu gül nilüfer kokulu dere kıyıları, her şey rüya oluyordu birden ve ben aşkın her deminde bir ömür ekliyordum ıssız ellerimin yokladığı parmaklarıma...

//h.şahinbay//